

бръчкало и азъ бѣхъ вече прѣмнихъ този хубавъ часъ, който за винаги те отдѣли отъ младостта и който се нарича—**двадесета година**.

Бѣше пакъ на „бѣдин вечеръ“. Свѣтътъ валише и вѣтрѣтъ гасеше фенеритѣ. Азъ минавахъ начумеренъ, обвитъ съ балтона си, по нѣти, като съмъ си турилъ едната рѣка въ джоба и си играехъ съ паритѣ: но не вече съ напалеснитѣ на бѣдиня си дѣдо, но съ ония мънички паричи, които хората ми даваха заради работата ми. Азъ се сирѣхъ до една освѣтлена къща, отъ която се чувахъ весели смѣхове. Но гласовѣтъ азъ познахъ нѣкои мои приятели и вече се готвихъ да вѣдза вхтрѣ. При вратата стоеше една просияния, облѣчена въ дрини. Тя държеше въ рацѣтъ си едно дѣте, посиняло отъ студъ и измокрено цѣло отъ дъжда.

«Въ името на Бога, измърморя жената, смилете се господине! азъ съмъ гладна, а дѣтето ми е замръзнуло... Азъ помислихъ една секунда, да помогна на тази жена... по право ви казвамъ, хората бѣха убили сърцето и младостта ми. Прѣмнихъ бързо, бързо безъ да слушамъ просеканията, искачихъ се горѣ, стигнахъ до единъ салонъ, на сръдата на който имаше една голѣма маса, на която се веселиха мои стари приятели. Азъ седнахъ при тѣхъ, нѣхъ и се веселихъ цѣлата нощъ. Когато сутринта, първитѣ утренини зари ни освѣтиха и свѣщитѣ почнаха да се изгасаватъ, когато ний пиеши излѣзохме... просиянията вече не бѣше тамъ!

Тогавъ азъ си спомнихъ за нейния жаловитъ гласъ, за нейната суха протегнатъ рѣка, която простираше къмъ менъ за помощъ... Като че ми станъ тежко, снехъ шапката си и тръгнахъ гологлавъ, за да расхладя на дъжда разгорѣцалото си чело.

Когато си отидохъ у дома, огъня още горѣше, ламбата бѣше на угасяване, а кучето спокойно си спеше въ къта. До глѣзнията, която вече догарѣше, азъ видѣхъ нѣко бѣло, прѣгърбено, или по добръ коленичено, като да страдаше. Азъ чухъ едно распахино диванче, което се прѣкъсваше отъ хълцания. Опламенъ, азъ извикахъ: кой е тамъ?

Бѣлото нѣщо бавно се подигна и азъ познахъ коледната ся. Фей нѣма вече онази хубавица, която на два нѣти ми се яви; напротивъ прѣдъ себе си гледахъ една млада мома съ жаленъ погледъ, пълненъ съ съзми, съ пожелтело чело и прѣбѣднели устни... цѣлъ мъртвецъ!

—Коледна Фейо, ти ли си?—извикахъ азъ.

—Азъ вече не съмъ коледна Фей, ми отговори тя, като плачеше. Ти ме уби нещастнико! Но азъ искамъ да ти кажа истинското си име прѣди да умра.

Тогасъ азъ ъхъ видѣхъ да се топли малко, но-малко въ единъ синъ пламъкъ. Тоя пламъкъ освѣти най-напрѣдъ огнището, послѣ започна да се смаива и най-послѣ бързо огаси... .

Тогасъ азъ чухъ единъ много жаловитъ гласъ, който викаше: „мене ме нѣма вече, азъ бѣхъ **младостта**!

Вий, дѣца, които четете тази исторійка, дръжте винаги рацѣтъ си отворени, всѣкога помагайте на ения, които нѣматъ; младостта си отина, когато вашето сърце е вече затворено.